

DA SE NE ZABORAVI

Ovu gore navedenu izreku mi je rekao moj otac 1956. godine.

Moj otac Petar Boban, gabri a (1907-1981), bio je u Domobranima. Ranjen je bio na Kozari 1942. godine. Pri ao mi je da mu je njegov zapovjednik toliko puta rekao da se zakloni za vrijeme borbi, jer da on sam ne može rat dobiti. Borio sam se sr ano, iz srca za moju zemlju Hrvatsku, mnogo puta mi je to rekao. Dok nisam bio ranjen nisam mislio da me metak može prona i. Poslije lije enja i oporavka, razriješili su ga vojni ke obveze, te je došao ku i. Njegov brat Mate, moj stric, je bio u Ustašama na dužnosti u Zavidovi ima.

Na priloženoj slici drugi s lijeva u Domobranskoj odori i kapi je moj otac Petar Boban, Gabi a (1907-1981) ostali mi nisu poznati.

U mojem selu Bobanova Draga, na jednoj gomili, seljani su za svoje potrebe i svojim vlastitim sredstvima postavili zvono i posvetili ga sv. Iliji. Od tada, 1937 godine, svake godine na dan sv. Ilije 20 srpnja održi se sveta Misa na ast imena sv. Ilije proroka. Poslije sv. Mise svak sa svojim i e ku i na ru ak, dobro se najedu i napiju i tako, puni sre e i zadovoljstva, poslije ru ka izi u iz ku a i hladovine, te odu dolje na cestu na DERNEK. Selo puno svijeta, naroda. Mnogi su došli iz susjednih sela i župa.

Te 1943. godine u prolje e su najprije naišli etnici. Zapalili su nekoliko ku a i u našem selu ubili Grgu Boban (1892-1943) zvani Grše i ženu Stjepana (Stipuka) Zori , a preko sela još trojicu. Neposredno iza njih, etnika, naišli su partizani. Oni nisu ni palili ni ubijali. Simboli no su prošli tuda i samo poplja kali, kako su to oni znali re i "da je to za narodnu vojsku". Hrvatske vojske tu nije bilo, ni blizu. Bilo je nešto u Imotskom i nešto seotskog redarstva, što nije bilo dovoljno pružiti bilo kakav otpor ni etnicima ni partizanima. Ali za taj slu aj se je ulo i hrvatska vojska je po ela patrolirati tu liniju Imotski/Grude/Ljubški/Široki Brijeg/Mostar.

Moj stric Mate je došao iz Metkovi a na dopust za Ilindan, kako se je to kod nas govorilo, tj. za 20

srpnja. Koliko se još uvijek sjećam, bila je srijeda. Bilo je mnogo naroda i Dernek je bio lijep, kao po običaju. Jedni se šetaju, tamo-amo, dok drugi pred kućama u hladu sjede, pričaju, jedan drugome nazdravlja iz bukare ili pletare, svaki se veseli, gungla se pjeva, jednom riječi: UŽITAK i milina! U jedan trenutak nastala buka, gužva i galama. Naišli Ustaše i naredili su svima da se mirno razidju i poći u svak svojim kućama. Dernek je zabranjen poradi sigurnosti.

Većina naroda je poslušala i pognutom glavom uz kolovoz krenuli kući. Kada su došli pred Matanovu kuću, gdje su u hladu pod razgranatom šljivom sjedili moj otac, moj stric Mate i drugi seljani, Ustaše su ih poželjeli rastjeravati. Jedan od njih je prepoznao mojeg strica Matu i svalio na njega svu hrpu uvreda i psovki zato što nije bio u ustaškoj odori, već u civilu. Moj stric se pokušao opravdati i u tom pravdanju došlo je do fizičkog obračuna. Ustaša Ljubinić iz Runovića ispod Imotskog udari kundekom mojeg strica, na što je moj otac Petar odmah skočio u obranu svojeg brata i oduzeo pušku Ustaši Ljubiniću. Drugi Ustaša je odmah pokušao pucati. Svak je utekao, spašava se kako tko može. U tu su pet (5) Ustaša, moj otac i moj stric. Oba su ranjena. Na svu sreću rane nisu bile smrtonosne, ali metak nije znao hoće li biti smrtonosan ili ne.

Seljani, susjedi i prijatelji su na skalama/lotrama donijeli ranjenog mojeg oca i mojeg strica kući. Toga se sjećam kao da je jučer bilo. Ali se također vrlo dobro sjećam priča mojeg oca koje mi je pričao dok smo kopali. To su bili nekontrolirani incidenti, bez zapovjedi iz Zagreba. Moj stric Mate (1919-1966) je i dalje ostao u Ustašama i borio se za svoju zemlju Hrvatsku bez da je pomišljao da iz nekog prkosa i zbog nekih prljavih Ustaša ode i pridruži se partizanima u šumu. On je bio zarobljen u svibnju 1945. godine između Zidanog Mosta i Celja. Prošao je kroz velike muke i vezitkije uši i ostao fala Bogu živ.

U mom selu je također veliki Dernek na sv. Petra i Pavla 29 lipnja. Kod nas se to obično i skraćeno kaže "Petrovdan". Godine 1956, mislim da je bio petak, šetali smo se u Derneku. Moj rođak Ante Grubišić i ja zapjevali smo gunglu sa pjesmom: Meni moja govori mati, pjevaj sine živijeli Hrvati. Milicioner Djuro i Milan Šorman, oba od Mostara, Bjelog polja ili okolice i oba Srbi, odmah na nas. Zametnula se gužva, te tu i tamo u kojoj fala Bogu nije bilo krvi. Sve se završilo dobro, jer je moglo biti i gore.

Sutra subota otac i ja kopamo na polju, evo ih. Ugledao sam ja njih kako se žurnim korakom približavaju k nama. Kratkim postupkom oni -milicija -hoće mene sprovesti u "Stanicu Narodne Milicije" u gornje Sovince. Ja sam im rekao da ja znam gdje je stanica i daću sam doći, a da oni mene neće sprovesti kroz selo 5-6 km. kao nekog lopova. Pristali su. Oni svojim putem a ja mojim. Otac mi je samo rekao: "Moj sinko bježi kud znaš i neka te dragi Bog čuva na svakom koraku. Za tebe ovdje više nema života. Širok ti je svijet. Imaju četiri (4) strane, Istok, Sjever, Jug i Zapad. Izaberi, prekrsti se i ajde. Samo nemoj na Istok. Ići na Zapad. Ajde najprije kući i reci Viki, to mi je Mater, ona zna da je onaj veliki tajkun da ti dadne malo para.

Eto, tako sam ja kao dečak napustio moje selo, svoju rodnu grudu koja mi se je zalijepila za tabane i kuda god koracam/hodam, tragovi hrvatsva ostaju. Imao sam priliku u zadnjih pola stoljeća mnogo puta razmišljati o svemu pa i o tome: tko je kriv? Sudbina, došao sam do zaključka. Ustaše koji su bili povod da moj otac i moj stric odu u protivni tabor, partizane, ali oni to nisu učinili jer su znali da su to bili izolirani negativni slušajevi, kao što, recimo, kod jednog kirurga, koji neoprezno i zaboravno ostavi neki kirurški pribor/alat u unutrašnjosti pacijenta, koji kasnije zbog tog neopreza umre. Još se nije slučaj desio da je netko u takovim slučajevima optužio medicinsku nauku i kao takovu osudio da ne valja. Tu je hrvatsko/državotvorna vrlina mojeg oca i mojeg strica, koju sam neseumnjivo naslijedio od njih.

Kada je 1964. godine jedna skupina hrvatskih rodoljuba i revolucionaraca iz emigracije došla u Hrvatsku, okolicu Papuka, s namjerom dignuti ustanak, mnogi, ako ne i svi, od moje obitelji i rodbine su bili pod Udbinom paskom. <http://otporas.com/razrada-i-plan-rada-za-hvatanje-boban-petra-milana-velika-25-travnja-1964/> Tada je Nikola Belac iz Drinovaca, koji je bio velika "budža" u CK KP BiH, došao k mojem ocu Petru i rekao mu da su oni u Mostaru zaključili da je on kvalificiran za prvoborac kućnu penziju, na temelju one bitke sa Ustašama na 20 srpnja 1943. godine. Pošto je taj Nika naš susjed i mnogi

su ga poznavali pa tako i moj otac, on mu jr rekao: " Pa, bolan Nika, kako ja mogu dobiti vašu prvobora ku penziju kada i Bog i ovik zna da sam se ja borio protiv vas a ne za vas. Šta e moj sin Milan (to sam ja) tada re i. Odrekao bi me se. Ne u, brate. Kad sam do sada moga živit ko ovik i Rvat i bez vaše penzije i pomo i, mogu i od sada. Ovo sam našao shodno iznijeti na ovim stranicama portala javno.com da se bar jedan mali isje ak i dio moje pozadine zna. Ima toga mnogo za re i...

Objavljeno: 13.06.2009. u 14:21h
Broj jedinstvenih otvaranja (prvih 24h): 106
Prosje na ocjena: 1
Broj bodova: 106

Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 656
Ukupno: 656

Gracena13
14.06.2009 11:11 h
citat:

Ovo sam našao shodno iznijeti na ovim stranicama da se bar jedan mali isje ak i dio moje pozadine zna. Ima toga mnogo za re i...

Izreka veli: "Sit gladnome ne vjeruje"

Samo onaj tko je na vlastitoj koži proživjeo i koži bliskih srodnika doživjeo teror UDBE , (nažalost naše sudbe, da se ostataka repova hobotnice nismo još uvijek u cijelosti uspjeli riješiti do dana današnjeg) može razumjeti vašu osobnu tužnu sudbu i suosje ati s tjeskobnim mislima koje su vas pratile nakon što ste ni kriv ni dužan, bili prisiljeni protivno volji napustiti vlastiti dom.

Gracena13
14.06.2009 11:35 h
Mnogi se raduju izre i pokojnog prvog predsjednika dr.Franje Tu mana:

UVIJEK I SVE ZA HRVATSKU, A NAŠU JEDINU I VJE NU HRVATSKU NI ZA ŠTO"

A rijetki mogu s razumjevanjem shvatiti vašu osobnu radost, što kona no dokopasmo se mogu nosti da svoj na svome s ponosom obitavamo u slobodi i miru na tlu samostalne i nezavisne RH. Svatko ima pravo da se raduje onom što mu ugodu u duši ini (pa i g a. Lokica , iako nije svjesna komu ili emu klik e). Upisati u što mene osobno danas rastužuje, iako sam sretna i radosna jer :

IMAMO HRVATSKU !!!!

Da se nasmijete na trenutak, iako nije ni malo smiješno, naprotiv žalosno, da žalosnije ne može biti.

Pri a iz Hrvatskerealna situacija ve ine!

Radim kod Austrijanca.
Pla u dižem kod Talijana.
Kupujem kod Slovenca.
Telefon pla am Nijemcu.

To im gorivo kod Ma ara.
Lijekove kupujem od Izraelca.

Zakone mi propisuje Belgijanac.
Sudi mi Nizozemac.
U vojsci mi zapovijeda Amerikanac....

Prilog : autor N.N.

Gracena13

Domobran

14.06.2009 12:25 h

Uživam itati vaše komentare. U svakome pro itam vrlo zanimljivih stvari i saznam mnogo što nisam znano. Na svim tim informacijama vam iskreno zahvaljujem.
Kako god je teško biti svoj osobni kirurg ili u potrebi odvjetnik, tako isto je teško pisati o sebi samome. To je s jedne strane uhodano univerzalno pravilo, ali s druge strane je vrlo promašljivo i neto no. Tko može o nekome znati više nego što doti na osoba zna sama o sebi. Svi mi imamo sje anja na svoj život, neki više neki manje. Samo svi ne žele svoje jade iznositi na "vjetrenja u" zbog nama nepoznatih razloga. I to je njihovo pravo! Dok ja zastupam to pravo da one osobe kojih je život bio tegoban, trnovit i uvijek u borbi i napetostima da ostvari svoj cilj i SAN, a moj SAN je kroz moj cijeli život bio **PONOVNO OSLOBODJENJE HRVATSKE.**

U toj borbi i za taj cilj nisam popuštao sve dok se moj san nije ostvario, a on se je ostvario Domovinskim Ratom, koji nije iz magle ispao tako da ga nitko prije nije mogao vidjeti. Taj Domovinski Rat je ispao iz vjekovnih želja Hrvatskog Naroda, ne izdvajaju i niti ijednog napora iz prošlosti za ostvarenje tih vjekovnih želja po evši od 626 pa do danas. Ukratko, **MOJ SAN SE JE OSTVARIO!** Naša Hrvatska Republika je tu. Komu nije dobra, neka ju popravlja i u ljepšava. Kome nije dovoljno velika, ne se izvoli boriti za ve u. Za mene je dobra! Kakva je, takva je, naša je!

pri a iz Hrvatske

arca

14.06.2009 12:44 h

dodatak:

a državu mi predstavlja predsjednik koji odavanje po asti bleiburškim žrtvama proziva ustaškim dernekom I još smo ga sami birali!

E, moj narode....!

Od vremena još od Krista

Nova lica, scena ista

Vražje sile se trude

Da nas ne bude

Antikristi i masoni

Komunisti ovi, oni

Šire sotonske fraze

Da nas poraze

E, moj narode, e, moj narode

A mi gluhi, nijemi, slijepi

Svatko u svom mraku strepi

Narod biran od Boga

Guši nesloga

Iz povijesti naše slavne

A i ove ne baš davne

Sve smo što nam je vrijedno

Stekli zajedno
E, moj narode, e, moj narode

Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
Ni ja više tako nemogu ni neću
Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
E, moj narode, e, moj narode

Generacije junaka
I pobjednička vojska jaka
Još se brine i gine
Zbog Domovine

S nebeskih tih visina
Daj nam Bože opet sina
Da nas vodi iz bijede
Sve do pobjede...e, moj narode

Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
Ni ja više tako nemogu i neću
Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
E, moj narode e, moj narode

[Gracena13](#)

14.06.2009 13:54 h

Otporaš:
citat:

MOJ SAN SE JE OSTVARIO! Naša Hrvatska Republika je tu. Komu nije dobra, neka ju popravlja i u ljepšava. Kome nije dovoljno velika, ne se izvoli boriti za veću.
Za mene je dobra! Kakva je, takva je, naša je!

Svaka čast, lijepo rečeno!
arca

[Domobran](#)

14.06.2009 13:54 h

Priča vrlo dobra! Pjesma još bilja, za svaku prigodu dobra. Naša hrvatska sudbina je u rukama onih Hrvata kojima nije žao se žrtvovati za nacionalne ideale.
Dozvolite mi navesti jedan primjer. Davno je to bilo. Ima tome skoro četrdeset (40) godina. Bio sam na jednom izmješanom skupu. Živo se je raspravljalo. Svak svoje. Mi državotvorni Hrvati svoje. Izgubila se kontrola. Suprotna strana počela najprije izazivati te prekodrinski vrijeđjati. Osobno sam intervenirao i smirivao koliko sam mogao. Sve ima svoje granice, pa i strpljenje. Kada se nije moglo dalje, pritisklo se cara do duvara, stao sam pred najbunijega, koji je najviše psovao o vrijeđjao. Bio je Srbin, Rade Vukašinović, neznam odakle je bio iz Srbije, opsovao sam mu jugoslavensku mater, i oštro naglasio da mu ne psujem srpsku mater, jer za mene Srbija postoji i srpski narod postoji, ali, za mene ne postoji Jugoslavija niti jugoslavenski narod. Ti, ako te je majka rodila, dirni, a ja ti opet psujem jugoslavensku mater. Njegovi prijatelji se skupilo oko njega i kažu: On ne blafira. On je spreman i pogunuti za svoju ideju.
Eto, sudbina Hrvatske je uvijek bila i uvijek će biti u rukama odvažnih državotvornih Hrvata.

Gracena13

14.06.2009 14:32 h

Otporaš:

MOJ SAN SE JE OSTVARIO! Naša Hrvatska Republika je tu.

Kome nije dovoljno velika, ne se izvoli boriti za ve u.

Uh, vi ste plemenitiji u duši, neg'ja. Ja sam zlo ka po prirodi. :)))))))))

Voljela bih da sam imala priliku doživjeti da kifla postane "trudnica."

Zadržavši i prihvativši oblikovanje nasilnim putem pojedinih agresora kroz dulje povijesno razdoblje , zauvijek e biti izložena riziku, da zadobije nenadani smrtonosni udarac u trbuh.

Voljala bih da nam lopuže vrate sva materijalna dobra koju su nasilnim putem ili uz podršku sila mo nica-saveznica prigrabili .

Naime, mnoga materijalna dobra, još uvijek su službeno uknjižena kao vlasništvo NDH i RH, a otima i uživaju sve blagodati korite i se njima, iako nisu zakonski vlasnici dobara.

[Gracena13](#)

14.06.2009 14:50 h

Arca:

citat:

dodatak:

a državu mi predstavlja predsjednik koji odavanje po asti bleiburškim žrtvama proziva ustaškim dernekom. I još smo ga sami birali!

Koji su to mi?

Žalim, ali ne mogu prihvatiti osje aj kolektivne krivnje. Gra ani pojedini dali su glas, ja osobno ne, i ni pod koju cijenu. Toliko od mene, na znanje i ravnanje osobno tebi, a i ostalima, ako ih slu ajno zanima što mislim o ovom protiv moje volje neizbježnom , a nemilom doga aju, gracena

[arca](#)

14.06.2009 15:02 h

nije izabran ni mojim glasom, no što je tu je, ispao je 'naš'. Nasre u, ne više zadugo. A što e poslije biti, vidjet emo. Nažalost, kako stvari stoje, nisam osobit optimist ni po pitanju budu ega.